

Vermist

Abonneer u nu op de Karakter Nieuwsbrief.

Ga naar www.karakteruitgevers.nl;

 www.facebook.com/karakteruitgevers;

 www.twitter.com/UitKarakter en:

* ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;

* blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;

* én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken,

Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

Kijk op www.karakteruitgevers.nl/errata voor eventuele

aanpassingen of aanvullingen op deze titel.

ELLEN DE VRIEND

Vermist

Karakter Uitgevers B.V.

© 2016 Ellen De Vriend
© 2016 Karakter Uitgevers B.V., Uithoorn
Opmaak binnenwerk: Michiel Niesen/ZetProducties
Omslagontwerp en artwork: Mark Hesseling, Wageningen

ISBN 978 90 452 0987 6

NUR 332

Alle overeenkomsten met bestaande personen en gebeurtenissen berusten op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn man Martin, die altijd vertrouwen
heeft gehad in wat ik schrijf

ver·mīst (bijvoeglijk naamwoord, bijwoord) 1 onvindbaar; niet onder de levenden of doden terug te vinden: honderden mensen worden, zijn vermist

KAREN

Vrijdag 14 november

‘Het is niet eerlijk, mam,’ briest Melissa. ‘Als ik om zes uur niet thuis ben gaan jullie gewoon eten en nu Joost er niet is zitten we hier maar te wachten.’ Ze kijkt me verontwaardigd aan met haar ijsblauwe ogen en slaat demonstratief haar armen over elkaar. ‘Ik heb honger!’

‘Joost heeft het druk,’ zeg ik automatisch, terwijl ik me naar de kookplaat keer om de hamburgers in de pan nog een keer om te draaien. Ik hoor het mezelf zeggen: ‘druk’. Vandaag las ik in een blad dat de meeste mensen tegenwoordig voorname-lijk bezig zijn om to-dolijstjes af te werken en dat vond ik erg herkenbaar. Ik heb een man, dochter, werk, huis en tuin en een continu schuldgevoel vanwege al mijn tekortkomingen. Ik verwacht dat Joost gewoon zo naar huis komt, alsof hij geen uur te laat is. Maar wat Melissa zegt is waar. Een glimlach trekt over mijn gezicht.

‘Je hebt gelijk. We gaan eten!’ Ik druk de inductieplaat uit en pak de groentepan op om deze af te gieten. Naast de hamburger op het bord schep ik wat tot prut gekookte broccoli en te hard gebakken aardappelen.

Maura spitst haar oren bij het woord ‘eten’, maar legt haar kop terug op haar voorpoten. De West Highland white terriër heeft haar bak met droge brokjes al leeg.

Melissa en ik zitten tegenover elkaar aan de keukentafel. Een

vluchtige blik op mijn horloge. Tien voor zeven. Waar blijft Joost toch? Hij neemt zijn mobiel niet op. Hij kan toch zelf ook wel bedenken dat ik wil weten waar hij uithangt?

Mijn boosheid gaat langzaam over in ongerustheid. Zo kalm mogelijk probeer ik een aannemelijke reden te verzinnen voor het feit dat mijn man te laat thuis is. Voor Melissa doe ik alsof er niets aan de hand is, maar ik ben blij dat ik kan afruimen en aan haar blik kan ontsnappen. Ik pak de borden van de tafel en spoel ze af onder de koude kraan.

‘Ga je mee, Mau?’ Melissa houdt de deur naar de woonkamer open.

Maura staat op en loopt naar de deur. Haar nagels tikken op de grote donkergrijze plavuizen. ‘Ze mag niet op de bank, hè, Melis!’

Melissa rolt teatraal met haar ogen. ‘Dat weet ik heus wel, hoor! Dat heb je al honderd keer gezegd.’

Met mijn heup tegen het aanrecht geleund check ik nog eens of ik geen app heb gemist, want Joost is nu echt belachelijk laat. We appen elkaar vaak de hele dag door als we even tijd hebben.

Het display licht op. Niets. Weer toets ik Joosts nummer in. Ik krijg direct zijn voicemail. ‘Hoi lieverd,’ roep ik als de schelle pieptoon zwijgt. Ik klem de telefoon tussen mijn oor en mijn schouder en ruim ondertussen de tafel af. ‘Waar ben je toch? Bel me even!’ Als ook de borden in de vaatwasser staan doe ik de klep dicht. Het apparaat doet zijn werk ’s nachts omdat we dan goedkopere energie hebben. Terwijl het koffiezetapparaat pruttelt, poets ik het aanrecht schoon en neem de keukentafel ook meteen mee. Joost is waarschijnlijk gewoon weer vergeten om zijn mobiel aan te zetten. Of hij is ergens op het platteland waar zijn telefoon geen bereik heeft. Misschien

is de batterij wel leeg. Er zit een enorme onrust in mijn lijf, steeds probeer ik hem te bereiken. Hij kan ons toch wel even ergens bellen?

Een uur later zit ik op de bank en trek met mijn tanden aan een los velletje naast mijn duimnagel. Ik begrijp er niks van. Het is niets voor Joost om niet even een berichtje met uitleg te sturen. Ik kan me niet herinneren dat dit ooit eerder is gebeurd. Maar hij is een volwassen man, geen kind dat in zeven sloten tegelijk loopt. Ontevreden staar ik naar mijn zwijgende mobiel. De tekst van zijn voicemail ken ik al uit mijn hoofd: 'Dit is het nummer van Joost van Autorijschool Roelink. Ik kan nu niet opnemen, maar spreek een bericht in, dan bel ik je zo snel mogelijk terug.' Een idioot bericht eigenlijk. Hij heeft zijn meest sexy stem gebruikt. Jonge meiden van zeventien, achttien jaar komen daar heus niet op af, maar hij denkt daar vast anders over met zijn achtendertig jaar. Ik grijns. Hij denkt dat hij nog altijd twintig is. Zodra het woord 'veertig' valt, betreft gegarandeerd zijn gezicht, terwijl ik dacht dat alleen vrouwen daar last van hadden.

Op de salontafel verschuif ik de pot met de roze hortensia, zodat Melissa naar het grote televisiescherm aan de muur kan kijken. Het geluid staat hard, maar de hagel die tegen de ramen klettert overstemt dit nog. Traag glijden de ijzige witte dotjes langs de ramen naar beneden. Het is beestenweer en het lijkt erop dat het nog slechter wordt.

Ik sla de krant van vandaag open en blader er doelloos in. Normaal lees ik veel artikelen, vooral het lokale nieuws omdat ik over sommige onderwerpen als journalist ook zelf heb geschreven. En soms zit er iets interessants bij waar we op de redactie iets mee kunnen doen vanuit een andere invalshoek.

‘Had Joost misschien een afspraak en ben je dat vergeten, mam?’ vraagt Melissa, zonder haar blik van de televisie af te wenden.

Ik zucht even en probeer zo gewoon mogelijk te antwoorden. ‘Lieverd, ik kan het me niet herinneren. Maar het is niets voor hem om zoveel later thuis te komen zonder iets te laten weten: geen appje, geen telefoontje, niets.’

Ik pak de weekplanner van het haakje aan de binnenkant van de kast en glijd met mijn vinger langs de data. ‘Hier staat ook niets op. Het kan best dat op het laatste moment een afspraak is ingepland of dat ik niet goed heb geluisterd toen Joost vertelde dat hij een afspraak had. Of hij is het eenvoudigweg vergeten te vertellen. Het zal wel een misverstand van mijn kant zijn.’ Ik probeer zowel mezelf als Melissa te sussen, maar diep vanbinnen weet ik dat het een leugen is. Logisch nadenken en rustig blijven, houd ik mezelf voor.

In de keuken haal ik een beker koffie voor mezelf en voor Melissa een glas sinas met een rietje.

Vanaf de bank kijk ik naar buiten. De omgeving ziet er even donker uit als ik me voel. Bij elke auto die de straat in komt, veer ik op in de hoop dat het een blauwe Peugeot is. Maar steeds rijden ze ons huis voorbij.

De klok tikt de seconden weg en dan de minuten.

Mijn blik valt op Joosts grijze trui, die slordig over de leuning van de stoel hangt. Hij was gisteren rond halftien thuisgekomen en de halve fles wijn die we nog hadden staan, smaakte zo goed dat we nog een fles opentrokken. Het bodempje dronken we in bed op, nadat we de sterren van de hemel hadden gevrijd. Met een glimlach op mijn gezicht sta ik op en loop weer naar het raam. Ik kijk op mijn horloge. Bijna halfnegen.

De minuten glijden traag voorbij. Ik neem een slok van mijn bijna koude koffie en ril.

‘Mam?’ Melissa legt haar hand op mijn arm.

‘Wat?’

‘Mag ik een koekje? Ik heb honger.’

Maura spitst haar oren en komt met haar kop schuin aan mijn voeten zitten. Ze kijkt omhoog en duwt haar snuit tegen me aan.

‘Nou, vooruit dan maar. Ik denk dat in de trommel nog wel een chocoladekoekje zit. Geef Maura maar een hondenkoekje.’

Blij huppelt ze naar de deur met een kwispelende Maura in haar kielzog.

‘Ik moet even naar het toilet. Let jij op de telefoon voor het geval dat Joost belt?’ Of iemand anders die iets weet, denk ik erachteraan.

Melissa propt een stuk koek in haar mond en knikt. Ze likt de chocolade van haar vingers. Een donkerbruine haarlok valt voor haar ogen.

Zittend op de wc kijk ik weer op mijn horloge. Dertien minuten voor negen. Al wel honderd keer heb ik de afgelopen drie uur bedacht wat ik nou moet doen. Hij heeft vast een ongeluk gehad... of erger. Overal is een verklaring voor, houd ik mezelf voor. Maar mijn gedachten vliegen alle kanten op. Nog een halfuur, dan ga ik het ziekenhuis bellen. Met mijn polsen onder het koude water van de wastafel probeer ik zo rustig mogelijk in en uit te ademen. Ik droog mijn handen half af, de rest veeg ik aan mijn broek droog. Terug in de woonkamer houdt Melissa haar mobiel omhoog. ‘Ik zal hem nog eens bellen.’ Ze toetst het telefoonnummer in en luistert.

Neem op, neem op, denk ik, maar ik zie Melissa’s teleurgestelde gezicht.

‘Weer zijn voicemail, mam.’ Ze drukt het gesprek weg. ‘Ik vind het maar stom, hoor!’

‘Ik begrijp ook niet waar hij is, meisje. Wie weet had hij een lekke band, moest hij bij de garage wachten en was zijn mobiel leeg. Zoiets zal het wel zijn. We moeten een beetje geduld hebben.’

‘Ja...’ Even is het stil. Dan zegt ze met een trillende stem: ‘Maar dan had hij in de garage toch even naar ons kunnen bellen?’

Het houdt haar bezig en ik merk wel dat ik haar niet voor de gek kan houden, hoe graag ik dat ook wil. ‘Ja, dat is waar.’

We zwijgen.

‘Ga je zo je tanden poetsen en je pyjama aandoen? Dan kom ik je zo instoppen.’

Zesentwintig minuten over negen. Op mijn iPhone zoek ik het nummer van het ziekenhuis. Als hij daar binnengebracht is hadden ze mij toch wel gebeld? Maar mogelijk was zijn identiteit niet bekend, hoewel zijn rijbewijs altijd in zijn portemonnee zit en het kenteken van zijn auto toch ook makkelijk is na te trekken. Niet als hij beroofd is en in elkaar geslagen. In het ziekenhuis is niemand binnengebracht die voldoet aan het signalement van Joost. De telefonist adviseert mij om de politie te bellen.

‘U spreekt met Karen Roelink. Mijn man is altijd om zes uur thuis en nu is hij al bijna vier uur te laat. Is er misschien bij u iets bekend over hem?’ Mijn stem trilt als ik eraan toevoeg: ‘Een aanrijding of een ongeluk?’ Beelden van Joost die bloedend en gewond in zijn auto ligt, wachtend op hulp, dringen zich op. Misschien wel buiten de auto in de vrieskou. Hoelang is dat vol te houden zonder dat... Hard bijt ik op

mijn onderlip. Een snik ontsnapt aan mijn keel en ik druk mijn vingers tegen mijn trillende mond. De gedachte is onverdraaglijk.

‘Nee, er is niets bekend bij ons. Uw man is waarschijnlijk een bekende tegengekomen of hij is vergeten om een afspraak aan u door te geven. Hij komt heus nog wel opdagen, neemt u dat maar van mij aan,’ zegt de agent laconiek.

‘U denkt er gemakkelijk over, maar ik ken mijn man. Dit is niets voor hem. U moet dat toch serieus nemen?’ Ik hoor zelf hoe hysterisch ik klink.

‘Is hij depressief of afhankelijk van medicijnen?’

‘Nee...’ zeg ik aarzelend.

‘Als u ja had geantwoord, had ik wel direct actie ondernomen. Het is nu een...’ Hij breekt zijn zin af om een collega te groeten die weggaat. ‘... categorie twee-vermissing en dat is niet direct alarmerend. Heeft u gekeken of hij persoonlijke spullen heeft meegenomen of zijn auto?’

Ik slik een kreet van frustratie in. ‘Al zijn spullen zijn gewoon thuis, maar hij is wel weg met zijn auto. Hij is rijsschoolhouder, het geeft een beetje moeilijk les zonder auto,’ zeg ik droog.

De agent grinnikt. ‘Strikt genomen is er geen aanwijzing voor een misdrijf, dus kunnen we de eerste vierentwintig uur nog niets doen, mevrouw,’ zegt hij onverstoort. ‘Volwassen mannen komen wel vaker niet thuis. Na een aantal dagen duiken ze vaak vanzelf weer op. Iedere volwassene heeft het recht om even spoorloos te zijn.’

Ik weet dat er niets klopt van wat hij zegt, maar dat interesseert de agent geen bal. De hele situatie maakt me bang.

‘U kunt hier een formulier in komen vullen maar u kunt het ook even aankijken tot morgenochtend.’

‘Mijn dochter ligt op bed, dus ik kan niet zomaar weg. En